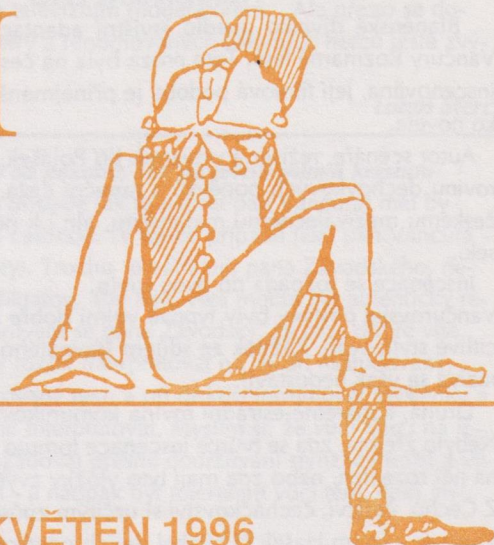

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

5

ZPRAVODAJ V. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO TRADIČNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 1996

Končí pátý, ať žije šestý

Tak tedy končí další ročník Divadelní Třebíče. Doufám, že všichni budou odjíždět spokojeni, protože, jak už někdo někdy někde řekl - není důležité vyhrát, ale moci se zúčastnit. Je fajn, že jednou za rok se mohou divadelníci sejít, předvést si navzájem své kousky, popovídat si o nich, poklábosit a pozdravit se se známými a nové získat. Chci poděkovat odborné porotě, a zvláště panu profesoru Císařovi, který od prvního ročníku porotě předsedá, za věrnost. Pánům Beránkovi a Kocychovi za jejich perfektní a obětavý záskok místo onemocnělých kolegů. A samozřejmě také paní Jarmile Černíkové - Drobné a panu Morávkovi, které od "porotovnictví" neodradily zkušenosti z minulých ročníků. Děkuji souborům, že přivezly své parádní kousky, Jirkovi, Stáně, Arnoštovi z redakce, všem pracovníkům městského kulturního střediska za výdrž v maratónu přehlídky, múze, že přilétla do Třebíče, všem sponzorům a představitelům okresu i města. A za rok v Třebíči zase nashledanou!

Jaroslav Dejl, váš prezident

Stane se občas,

že chtějí po vás druhí, abyste napsali. Řeknou vám kam, řeknou vám kdy, vy víte, kdo jiný psal před vámi, jaká moudra svého ducha vydal čtenářům vplen a ostýcháte se.

Stalo se mi dnes totéž a ostýchám se také. Četli jste na těchto stránkách v posledních dnech vyřčenou duši divadla. Thálie projevila svou náklonnost k člověku a nakolik jí bylo využito či zneužito, hodnotili povolanější. A tedy: mohu snad já psát o divadle? Vzhledem k mému zaměření hudebnímu a studiím filosoficko-teologickým mi to snad ani nepřisluší. Ani tehdy, když je Divadelní Třebíč, kterou si hýčkám. /A hýčkati je nejen krásné slovo, ale i činnost/.

Proto jsem se rozhodl, že budu psát o padání kaštanového květu. Je to krásné, pravdivé, nikomu to nevadí a mně se to líbí. Na Martinském náměstí, hnedle za divadlem, jsou kaštany vzrostlé, bohaté, rozkvetlé a kulturní. Chodíme kolem nich celý rok, ale pouze

o Divadelní Třebíči kvetou.

Bouřky posledních nocí jim daly co proto. A květ, citlivý na vítr, vodu, prudká slova a plynutí času, opadává. Krásné věci jsou nejmíjivější ze všech, to už je jejich úděl. (Stejně jak říkávalo se básníkům, že by měli umřít zmlada).

Šlapali jsme po těch smetanových drobcích po pět dnů a čtyři noci.

Za zády divadlo, v hlavě možná poslední slova právě odehrané hry, nebo obličej právě té poslední lásky. I ty bývají mnohdy pomíjivé, ač se jim v hodinách kaštanového květu daří nejlépe. Ale stejně jako to, co si kaštan udrží na větvích do podzimu, aby nám to shodil na hlavu s o to větší rasancí, tak i vše, co bylo opravdové a zapustilo během posledních dnů v nás svůj kořínek, uzraje. A budeme moci nosit je po kapsách, aby se nám vyhýbaly nemoci. Hlavně ty, co trápí duši.

A když už jsem u duše: nad těmi kaštany ukazuje vzhůru věž. Vždycky stojí za to obrátit své vnitřní oko nahoru. Oku to neublíží a duši to prospěje. A o to přeci jde. V divadle i v životě.

Takže: hlavu vzhůru a za rok v hodině padání kaštanového květu zase tady!

Marek Buš

Hrst drobníček

Na začátku bývá průvod, k němu hudba, plno řečí... i když je to krásný úvod, závěrečný raut ho předčí.

Povídaly si dvě tetky, na jménech už nezáleží, proč ty sličné mažoretky s ostatními nesoutěží?

Někdo hraje vprostřed sálu, jiný nelpí na oponě, vše pro pestrost festivalu. Což hrát taky na balkoně?

NEROZMARNÉ LÉTO

Blanenské divadlo uvedlo jevištní adaptaci novely Vladislava Vančury Rozmarné léto. Tato próza byla na českých jevištích hojně inscenována, její filmová podoba je přinejmenším stejně známa jako novela.

Autor scénáře, režisér a výtvarník Jiří Polášek, doplnil inscenaci o rovinu dechovkových popěveků a taneční čísla, odkazující nejen k českému meziválečnému maloměstu, ale i k nečeské komedii masek...

Inscenace se rozpadá do dvou rovin.

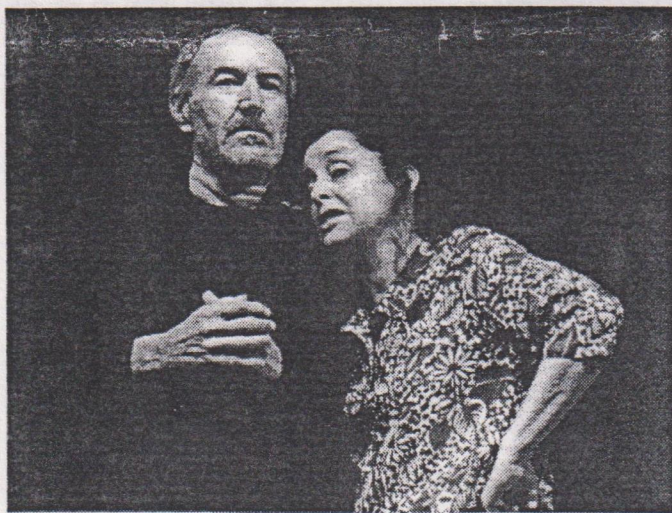
Vančurovské postavy byly typově velmi dobře obsazeny a herci je citlivě stylizovali. Zážitek ze sdílení šťavnatého vančurovského výraziva se však nedostavil.

Druhá, kabaretně-estrádní rovina komunikovala velmi rozporně. Nebylo zřejmé, zda se tvůrce inscenace tomuto světu vysmívá, či je na něj rozezlen, nebo zda mají tyto vložky zvýšit zábavnost kusu. Z Čechů, češství, čecháčkovství si určitým způsobem tropil humor. Vančura - jiným Hašek či Hrabal. Jejich poetika je také zároveň jejich základním sdělením. Vančura svou moudrostí vyjádřil mnoho i kritických soudů o životě. Díky svému talentu však nementoroval, ale vyzářil radost z plného a vášnivého života.

Jiří Polášek se však podle vlastních slov snažil odhalit ve Vančurovi kritika až satirika prvorepublikových poměrů. Snažil se nazřít tento svět třídně.

Inscenace blanenských není rozmarná, ani se jí nesnaží být, honí zbytečně mnoho zájců, zbytečně "reviduje," poselství klasika. Je to škoda, protože jsem na jevišti viděl zkušený soubor, který podle mého soudu má předpoklady k rozmarnějšímu, divadelnějšímu a tedy i hlubšímu představení.

Josef Morávek

COMEBACK OTÁZEK NAVIGACE

Příběh Otázek Navigace se stal kulturní divadelní hrou studentů univerzity v Yale ve třicátých a čtyřicátých letech tohoto století. Vystředily se v ní generace předválečných studentů. Hrál v ní například i teta Billa Clintona. Pozitivní přístup postav k realitě si studenti odnášeli do života, tedy i na bojiště druhé světové války a lze říci, že tento příběh pomohl spojeneckým vojskům vyhrát válku. Hra se ještě jedním rysem zapsala do dějin americké společnosti. Ovlivnila totiž postupy seriálové televizní tvorby. Najdeme v ní kořeny toho, čím Američané dobývají svět nyní.

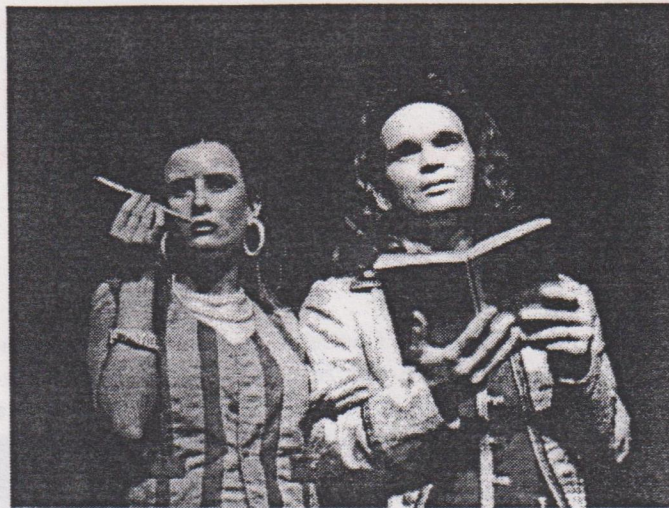
Tehdejší studenti dospěli a jejich potomkové objevují hru podruhé. Hra zažívá svůj comeback (návrat) na světová hlediště. Recenzent zhlédl inscenaci na Voroněžském festivalu divadla pro mládež. Sibiřský soubor ji interpretoval jako kritiku amerických poměrů, ale v postavě baletky - ruské emigrantky také řízl do vlastní

o masu. Českou divadelní sezónou otřásla inscenace režiséra Davida Linche. K největším inscenačním zázrakům patřily golfové míčky pro které byly vyvinuty miniaturní vznášedla a computer řídil jejich přesný dopad. Zvláštním tvůrčím přínosem inscenace byla interpretace role žáby, ve které vystoupil Michael Jackson.

Společnost Filtré stála před nelehkým úkolem. Inscenaci, která se v Yale hrávala tři dny - v jejich přestávkách se konal zápas amerického fotbalu, museli traktovat v jednom večeru s velmi omezenými prostředky. Je jen zákonitě, že vypustili dějství na zaoceánském parníku, které vyžaduje paralerní hraní ve třech podlažích zároveň.

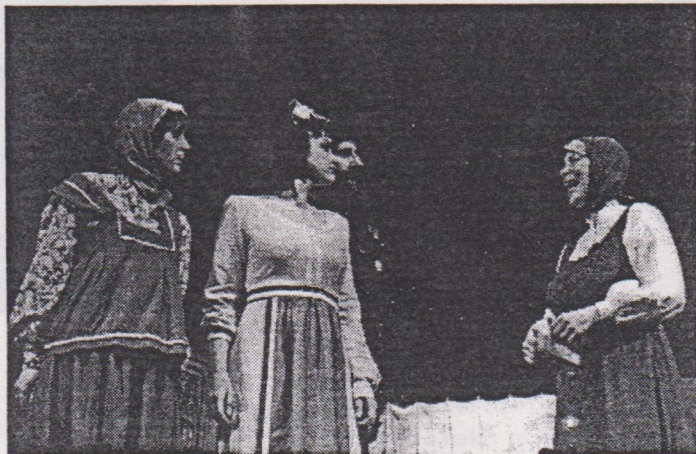
Vzhledem k společenským kontextům chápu, že důsledně vyškrtali příběh zlostné číňanky. Jejich zásluhou se český divák setká s pozitivním poselstvím a nadějí jednoho z největších mýtů dnešních Spojených států.

Josef Morávek

VIZE A REVIZE Z ČESKÉ LÍPY

Divák, který trval na tom, co bylo psáno, tedy že zhlédne inscenaci, respektive interpretaci díla ruského klasika, musel buď tento svůj předpoklad rychle opustit, nebo byl zákonitě zklamán. Soubor použil geniální text k tomu, aby si s ním hrál, improvizoval... Je-li

běžná interpretační praxe repertoárového tělesa vzdáleně podobná práci symfonického orchestru, dá se říci, že česko-lipští jsou spíše jazzovou kapelou. Revizor byl pro ně půdorysem a jedním z inspiračních zdrojů, ale na tomto půdorysu jamovali na vlastní témata. A jamovali skvěle. I když četné špilce byly až za hranou vkusu, způsob jakým vytvářeli mikrosituace a postavičky, jakým si s postavičkami zahrávali, dával i těmto výstřelkům vkus, a často i inteligenci. I když s trochou nostalgie vzpomínáme na komplexní shakespearovskou variaci „Jak se vám líbí? Jak se vám líbí?“, a včerejší představení bylo více společnou zábavou než vrstevnatým jevištním tvarem, přesto jsme se setkali s unikátním hráčským tělesem, kterému

pokračování na str. 3

pokračování ze str. 2

nechybí inteligence, partnerství navzájem, partnerství s vnitřním partnerem v sobě i partnerstvím s diváky. Porota u některých představení konstatovala nedostatek vkusu. Právě hráčská kvalita a to, že soubor nešel v první řadě za hihňáním publika, činí z Revizora svébytný umělecký zážitek.

Josef Morávek

ŠEST ŽEN JINDŘICHA VIII.

včetně samotného Jindřicha i Muže s knihou uzavřeli maratón letošních přehlídky. Protože jsem přeci jen "hudební polovzdělanec," potěšila mne přehršle trvalek - písniček, tu sugestivně, tu necvičeně předvedených, včetně tanečků bujných i jemnějších. A to vše se někdy více, někdy méně blíží atmosféře doby první premiéry. (Ale tato inspirace zrodu díla jistě nebyla základním východiskem představení). Soubor má rozhodně výrazné předpoklady pro hudební divadlo a bylo by dobré, kdyby nastoupil i cestu vlastní - skoro autorské dramaturgie. Pak by jistě našel i osobitější a jedinečnější způsob zpracování zvolené předlohy.

V každém případě pro mne není tato inscenace ani tolik soutěžním představením přehlídky, ale byla spíš zábavným ukončením a počátkem loučení.

Václav Beránek

Názory

Už tradičně

provokuje Blanenské divadlo svou osobitou poetikou, převážně v oblasti dramaturgické úpravy - ale vždy je to poctivý divadelní čin - i když je slovem do pranice /s porotou/. Kadeřavý text pana Vančury obložil autor scénáře i výpravy a režisér Polášek maškarním rejmem a my diváci nevíme proč. Snad aby poklidný, zvolna plynoucí tok inscenace byl narušen vzruchem. Dokonce si myslím, že to přesně typově obsazený soubor poškozují. Vždyť už v titulu je divákům slíbeno Rozmarné léto a ne Benátská maškaráda.

VAM

Když dva dělají totéž...

není to totéž. A Gogolův Revizor je pro každého inscenátora materiálem pro vlastní výklad světa. V tom směru ani Václav Klapka nezklamal očekávání. Jde o aktualizaci, ale ta zná míru a nepodbíží se. Ačkoliv vykladač nepopisuje důsledně prostředí, nebojí se ani změny pohlaví - a tím i změny vztahů - přece nikdo z diváků nepochybuje o přesném určení dějiště a smyslu inscenace. Navíc soubor naznačuje v závěru, že jistým revizorem úspěchu a smyslu je divák.

VAM

Je otázkou,

zda navigace byla správná a zda by nenasměřovala líp to, co chce autor říci, kdyby se její autor nesnažil prezentovat tolik komplikovaných vztahů. Představení mi připomíná mnohé studentské grafo-manské scénické recese - s tím rozdílem, že herectví jde nad text. Nicméně: kdyby byla inscenace o půl hodiny kratší, asi by podstatně získala. Škoda, že z programu vypadl režisér, nebo nebyl, když autor hrál jednu z hlavních rolí...

VAM

Zasláno

Hláším se k tomu, co jsem včera napsal, že v porotě není zastoupen herecký stav, což v plénu napadnul směrem k neznámému pisateli sám pan profesor Císař. Nepochybuji o tom, že pan režisér Beránek býval výborným hercem, nicméně, zde je zásadně

představován jako režisér. Navíc se domnívám, že výrazné herecké schopnosti má sám profesor Císař, přinejmenším by mohl být kvalitním a vtipným televizním moderátorem... Ale přesto se domnívám, že by některý z renomovaných aktivních herců ještě zvýšil prestiž poroty.

Luboš Šterc

Když chce někdo od někoho, aby na jevišti mluvil krásnou

češtinou (v tomto případě jak to napsal pan Vančura) měl by sám mluvit krásnou češtinou. (V tomto případě jako pan Vančura - při hodnocení poroty). Trochu parafrázuji pana Závodského, neměl jsem zapnutý diktafon, aby jeho věta mohla být autenticky reprodukována. Domnívám se pane Závodský, že moc dobře víte, že je secsakra velký rozdíl interpretovat na jevišti nastudovaný, procvičovaný stylizovaný text, a při diskusi formulovat myšlenky a okamžitě je verbálně interpretovat. Myslím si, že vůči herci na jevišti mám právo požadovat přesné dodržování stylizace textu a výslovnostních norem - a naopak být tolerantní vůči těm, kteří improvizují.

Zkuste si i vy někdy sám sebe poslechnout. I váš projev se vyznačuje pomocnými výrazy (hiat) - é, atd., ani dikce není z těch nejlepších.

Jiří Pokorný

Hrst drobníček

pokračování ze str. 1

Kdo zná Třebíč, ten si řekne
spíše nahlas: Mordyje !
Jaké by to bylo pěkné
v tom hotelu Slávie...

Blázincům se tady daří,
v prvním patře, čísle šest...
Zato nebyl v kanceláři.
Šlo to hladce, všechna čest !

Porota to nemá snadné -
tolik her a autorů !
Nikdy ji však nenapadne
nosit nosy nahoru !

Písek má Šrámk, Hronov Jirásk,
a tak je na místě jediná otázka:
čí bude Třebíč šestá, nová?
Což takhle „Třebíč Císařova“?

Luboš Šterc

Dle informace z tisku zemřel v pátek po dlouhé těžké nemoci, divadelní teoretik, dramaturg a kritik Václav Königsmark. V současné době byl dramaturgem činohry Národního divadla. Amatérští divadelníci se s ním setkávali na přehlídkách především netradičního divadla v Písku, ale i jinde. Václav Königsmark ač handicapován a upoután na invalidní vozík, patřil k nejvýraznějším postavám současného českého divadla.

FENOMÉN JESLIČKY POVÍDÁNÍ PEPY TEJKLA

S Pepou jsem se potkal kdysi hodně dávno na Vysokém nad Jizerou. Už tehdy byl zanícený, dalo by se říci "zažraný", do divadla. Bydlel ještě v Novém Hrádku. Profesí je učitel, amatérské divadlo dělá od r. 1978. Absolvoval Lidovou konzervatoř, tříletý kurz tehdejšího KKS v Hradci Králové. Od r. 1985 pracuje v Hradci Králové na ZUŠ, kde vlastně v zárodku formoval dramatické oddělení. Dnes je Pepa Tejkal vedoucím dramatického odboru ZUŠ, zástupcem ředitele.

Sem tam jsem se ptal, Pepa povídal, a já se to snažil zaznamenat tak, jak šla řeč.

Takže:

Zřizovatelem Jesliček je ZUŠ; ta vlastně je zřizovatelem Stálé scény. ZUŠ je právním subjektem, finančně je napojena na město Hradec Králové. Výuka ve škole je v oborech: výtvarný, hudební, taneční a dramatický. Dramatický odbor vede sedm lidí v zaměstnaneckém poměru jako kmenoví učitelé ZUŠ.

Vedle školního provozu je udržován také divadelní provoz. Soubor má také svůj Klub přátel divadla Jesličky jako občanské sdružení.

Stav v souboru je cca 250 lidí od sedmi let až do smrti. Organizačně je provázána výchova v ZUŠ s činností souboru.

Před deseti lety bylo hlášáno, že dramatická výchova dětí není cílena k inscenačnímu tvaru. Založená koncepce v ZUŠ Hradec Králové po roce 1985 naopak je založena na cíleném výsledku, a to výpovědi tvarem vhodným k předvedení. Jde o interakci mezi těmi, kdo divadlo dělají, a těmi, kdo vidí výsledek.

Skupiny, které se prezentují, tvoří jednak ročníkové struktury a jednak struktury meziročníkové. Ročníkové struktury veřejně se prezentující se rekrutují od třetího ročníku, t.j. skupiny desetiletých dětí. (V přípravce je cca 80 dětí). Jedenkrát za rok dospějí k tvaru, který je schopen k veřejnému předvedení. Co ročník, to inscenace (bez ohledu na časový rozsah), takže při dvanácti ročnících mají dvanáct různorodých inscenací od poezie, mladé divadlo až po skupinu "seniorů".

Nad rámec běžné výuky ještě existují meziročníkové soubory, které vytváří nové tvůrčí týmy.

Rozsah činnosti školy a souboru dává příležitost pro režiséry nejen ve struktuře školy, ale i pro externisty - viz příklad Saši Gregara. Ponorkové nemoci čelí rotací - výměnou - vedoucích jednotlivých kolektivů po třech až čtyřech letech. Je to nutné, praxe to potvrdila. Organizační struktura školy a nadročníková činnost vytvářejí zásobárnu cca patnácti inscenací, které dovolí veřejně provozovat divadlo na Stálé scéně třikrát do týdne. To také umožňuje, že se Jesličky mohou zúčastňovat soutěží pro ŠP i Třebíč několika inscenacemi.

Divácké zázemí vytvářené po deset let činí dnes cca tisíc osob. Je to výsledek soustavného vzdělávání a zapojení nejen rodičů, bývalých absolventů, ale i široké veřejnosti.

Líheň talentů, kteří vychází ze ZUŠ, umožňuje, že ročně cca dva až tři absolventi odcházejí na vysoké umělecké školy, případně k divadlu.

Realizace současného stavu trvala od představy cca deset let. Výsledky se dostaví jedině za dlouhou dobu a cestou soustavného prosazování zvolené cesty. I když někdy byly učiněny jisté odbočky, výsledek dnes odpovídá koncepčnímu záměru. Chce to ovšem hlavně vztyčenou hlavu a tak tvrdou, aby se jí dala prorazit zeď neporozumění a nevstřícnosti. Nezbytnou podmínkou jsou také osvědčení radní, osvědčení a zaujatý ředitel ZUŠ a hromada bláznů, co do toho dá celá já.

Systém realizovaný v Hradci Králové by se dal přirovnat k pohybu malé sněhové kuličky, která cestou se navaluje a dá do pohybu velkou lavinu. Přirovnání vždycky trochu pokulhává, ale tady je to myšleno v dobrém slova smyslu. Systém vede k výchově k životu skrz divadlo. Je třeba mít trpělivost, nedá se to uspěchat.

Lze přiznat, že se ZUŠ v Hradci Králové zrodil jedinečný fenomén v ČR. Je však možný jen tam, kde je potřeba a hlad a nezbytné kulturní zázemí, jako je tomu právě v Hradci Králové.

Náš rozhovor, respektive Pepovo povídání, také poslouchala Mirka Císařová. Ta na závěr dodala: "VSECHNO JE V LIDECH".

Douška:

Pepa musel odejet, takže jsem nestačil záznam autorizovat. Omlouvám se mu touto cestou, až to bude čist. Náprava je možná v příštím roce. Už se na to těším.

D.Z.

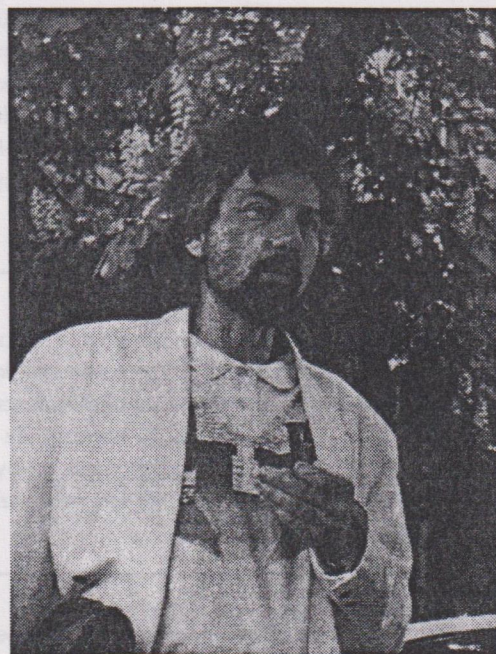
Zpívající právník Ivo Jahelka zpovídán pod kaštanem za divadlem o přestávce Rozmarného léta.

Co Vás, pane doktore přivedlo sem do Třebíče? Je to náhoda nebo pivní slavnosti?

Ne, není to náhoda ani pivní slavnosti. Já jsem tady s ochotníky z Dačic, moje matka režíruje, dcera hraje, vlastně celá ta parta ochotníků se přijela podívat do Třebíče a tak já jsem samozřejmě tady s nimi také. Oni hráli také na přehlídce v regionu, tohle je vlastně už další kolo, a tak se přijeli podívat na další soubory.

Zůstanu u dačického divadla, maminka režíruje a vy, pomáháte někdy?

Já jsem samozřejmě začínal jako divadelní ochotník s tímhle souborem, hrál jsem, dělal jsem písničky do divadel, nějakou muziku, teď už ne, protože není tolik času. Pomáhám... já samozřejmě můžu říct matce jako režisérce nějaký názor, ale názor řadového diváka. Myslím si, že to je taky důležité, když někdo jí řekne z pohledu obyčejného diváka, že tohle bych zkusil takhle a tohle takhle, že i tohle je docela dobrá pomoc při její režii.

Co říkáte Arnoštkovi, Rozmarnému létu?

Zatím jsme v polovičce, je to báječný, pohoda, prima.

Jste muzikant, co říkáte hudební stránce?

Samozřejmě hudební stránka je vždycky trošku problém, třeba jak jsem mluvil o dačických ochotnících, dělali Nejkrásnější válku, muzikál obrovský. Udělali to opravdu jako muzikál, to znamená živá hudba, živé hudební sbory, zpěv a to je samozřejmě velký problém jak to vlastně udělat tak, aby to zapadlo do představení, aby ty mikrofony, který jsou i tady, nerušily představení, aby to všechno nebylo na úkor nějaké srozumitelnosti a „běhu“ představení, to je prostě obrovský problém tohle udělat. Samozřejmě i tady, v dnešním představení, kde se používá jakýsi poloplebek, pustí se hudební nahrávka a k tomu se zpívá přes mikrofony, ono to asi nejde jinak udělat... Já bych byl nejraději, kdyby to ti herci uzpívali bez mikrofonů, to by bylo ideální. V určitých okamžicích už to asi nejde udělat, potom záleží na citlivosti, aby divák nebyl rušen.

A co vy, hrajete, zpíváte, co připravujete nového?

Na konci roku jsem udělal šestou desku v pořadí, je to pátá soudnicková a je trochu jiná než ty předchozí, které byly živě nahrávané koncerty. Tuhle jsem chtěl mít jinou. Vzal jsem své nejmilejší příběhy, hlavně ty nejstarší, které vyšly třeba jenom na černých deskách kdysi dávno a znova jsem je předělal ve studiu za pomoci svého kamaráda Miloše Dvořáčka z Hradce Králové a Jiřího Vyšohlída, také z Hradce, výborného muzikanta. On k tomu přistoupil tak, že z každé písničky udělal hudební divadýlko. Je to velice zajímavě udělané, mám z toho radost. Deska se jmenuje Recidiva.

Moc děkuji, zvoní na druhou polovinu „léta“.

Není zač, já přeji, aby se přehlídka vydařila, mrzí mě, že tu mohu zůstat jen do večera a zítra už neuvidím slovenské představení.

pok

ROZHOVOR

s paní Zdenkou Charvátovou, hostem Divadelní Třebíče.

Paní Charvátová přijela ze Stockholmu ve středu, byla se podívat na kousek představení, a už od čtrtečního rána sleduje veškeré dění na Divadelní Třebíči.

Paní Charvátová, můžete nám popsat vaše první dojmy?

Od začátku mě pohltil vír společenského života. Přestal čas monologů a začal čas dialogů. Ve Švédsku totiž lidé vedou převážně monology. Potkala jsem zde v Třebíči další dávno známou, se kterou jsme se neviděli řadu let. Začátkem šedesátých let jsem působila jako dramaturg v pardubickém divadle, kde tehdy pracoval i Václav Müller - a v sousedním hradeckém divadle byla dramaturgyně Jarmila Drobná. Takže kromě svého pedagoga, profesora Císaře, jsem se po letech setkala i s kolegyní.

Viděla jste všechna představení - které vás zaujalo nejvíc?

To je velice těžká otázka. Je mi blízká dramatika Čechova, Gogola - prostě ta, kde je cítit člověčina. Ale to říká spíš něco o mně. Jinak mě tu zaujala široká škála žánrů a stylů, využívání vlastních možností a předpokladů, sehranost a společné myšlení. Soubory usilují o vyjádření myšlenky - dělají to za sebe, z vnitřní potřeby, což vyvolává odezvu u diváka.

Žijete dlouhá léta ve Švédsku. Existují rozdíly mezi švédským a českým divadlem?

Samozřejmě. Švédsko má jiné přírodní podmínky, velice drsné, a z toho vyrůstá i povaha lidí. Jsou mnohem realističtější a praktičtější, mají jiný způsob života. Švédsko bylo a je izolováno od Evropy, lidé jsou rezervovaní, mají strach z konfliktů. To samozřejmě nepomáhá divadlu - kde bez konfliktu, bez konkrétních a určitých vztahů mezi lidmi, bez umělecké fantazie a bez vášně to v nejlepším

může být jen pohledná, občas technicky dokonalá nuda. Jistěže konfliktní Evropa není švédským ideálem. Nicméně nevědí o co přišli. Tady se divadlo dělá samo. Jsem ráda, že u toho mohu být. Děkujeme za rozhovor a těšíme se na shledanou na příští Divadelní Třebíči.

SS

Okénko SČDO Ještě k organizační struktuře

SČDO má dnes devět oblastí, které se veskrze kryjí s bývalým uspořádáním státu. S ohledem na ochotnickou aktivitu jsou severní Čechy rozděleny na tři oblasti, „České středohoří s centrem v Děčíně, Pojizerskou oblast (Liberec, Jablonec, Semily) a oblast Severozápadní (Chomutov, Louny, Most). Nejrozsáhlejší oblastí, co do počtu okresů, je oblast Jižní Morava (12 okresů).

V poslední době se nově konstituovala oblast Střední Morava s okresy Přerov, Prostějov, Kroměříž a Olomouc. Již letos se spolupodílela při přípravě a organizaci Hanáckého divadelního máje, přehlídky venkovských divadelních souborů. Svou působností a soustředěním souborů na ni přesahuje tato přehlídka značně region střední Moravy. Přes Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou byl nominován soubor z Horních Moštěnic s hrou E. Kishona Byl to skřivan. Představení našlo velmi dobrou odezvu u publika i poroty pro vyzrálé herectví hlavních představitelů, ale zvláště také proto, že autor v apokryfově nadsázce předvádí, jak by asi dopadli Romeo a Julie, kdyby zůstali na živu. Jejich jednání je nám současníkům velmi blízké. Doporučení na Vysoké nad Jizerou získal soubor z Boleradic s hrou bří Mrštíků Rok na vsi v úpravě M. Krobota. Jde o velmi působivou a autentickou výpověď celého souboru o životě a lidech z prostředí tak důvěrně známého. Vždyť Diváky, neboli Hrabůvka, kde se dílo bří Mrštíků odehrává, je sousední obcí Boleradic. Snad by příště stálo za úvahu pozvat na Divadelní Třebíč, která se stává víceméně přehlídkou „městských“, souborů, také některý z předních souborů venkovských, třeba jako hosta, ovšem, budou-li mít inscenaci připravenou. Proces tvorby na venkově je přece jen jiný a mnohde se právě nestíhají termíny krajo- vých přehlídek pro DT.

Na závěr seriálu OKÉNKO SČDO uvádím kontakty na představitel oblasti výborů, neboť u nich se lze dovědět o činnosti SČDO, ale mnohdy také o konání přehlídek a soutěží. Připomínám, že v nejbližší době, po prázdninách, to bude POHÁREK SČDO.

**Středočeská oblast včetně Prahy: Zdeněk Fürst, Kulturní dům,
Sady 17. listopadu 1380, 25087 Čelákovice**

**Jihočeská oblast: Josef Hejtmánek, nám. Sobody 39, 38701
Volyně**

**Západočeská oblast: Vlastimil Ondráček, Karla Kučery 10, 36006
Karlovy Vary**

**České Středohoří: Ludmila Panenková, Dobrovského 1, 40501
Děčín**

**Pojizerská oblast: František Hojdecký, Výšina 551, 46841 Tanvald
Severozápadní oblast: Igor Dojiva, Komenského 318, 23513
Meziboří**

Jižní Morava: Václav Müller, Kuldova 34, 61500 Brno

Střední Morava: Ivana Dvořáková, Komenského 72, 70827

Němčice nad Hanou

**Divadelní centrum Podbeskydí (Severní Morava): Mgr. Jan
Krušíkovský, Malý Koloředov 820, 37801 Frýdek - Místek**

**Klub režisérů SČDO: Dušan Zakopal, gen. Píky 12/2886, 70100
Ostrava 1**

pokračování ze str. 5

Ve východních Čechách pracuje ochotnická organizace Volné sdružení východočeských divadelníků, na které se lze obracet v otázkách organizace přehlídek. Kontakt lze uskutečnit přes Jana Mertu, středisko IMPULS, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové 3. Pro další vývoj ochotnického hnutí bude více než žádoucí uzavření dohody této organizace s SČDO o vzájemné spolupráci a doplňování se. Žel, připravuje se již nějaký ten pátek. Domnívám se, že nové společenské skutečnosti i změny ve vedení předsednictva SČDO uzavření dohody urychlí.

Na závěr svých vstupů do Zpravodaje DT 1996 o SČDO chci poděkovat pořadatelům, že nám tuto spolupráci umožnili. Na vlastní kůži jsem také poznal, cože to ta redaktořina obnáší. Nu, není to žádný med. O to větší obdiv mám ke svým redakčním kolegům s jakou neúnavností a obětováním tvořili tento Zpravodaj po celou dobu přehlídky.

Ať se daří Třebíči, jeho divadelní přehlídce a ochotnickému divadlu zvláště. Dá-li pánbůh příroda, tak narok na shledanou.

Dušan Zakopal

DNES

NEDĚLE 19. 5. 1996

10.00 hod. DDS Beníci ZŠ Třebíč Benešova
Jan Vladislav **O TŘECH HUSÍČKÁCH**
Velký sál ND

10.15 hod. Divadelné združenie Partizánske
J. Krasula, I Hanzlík **O SNOCH, KRÍDLACH A PSOVI HURIKÁNOVI**
Velký sál ND

Závěrečné hodnocení a předání cen
Velký sál ND

Společné setkání všech účastníků DT
Malý sál FÓRA

ZÍTRA

Mějte se moc hezky a vzpomínejte v dobrém!

DNES UVIDÍTE

minipředstavení Dětského dramatického souboru Beníci při ZŠ Třebíč Benešova - pohádku O třech husíčkách Jana Vladislava.

Konečně na Divadelní Třebíči vystoupí i soubor z Třebíče - třebaže jen jako host. Soubor Beníci v současném složení pracuje od září loňského roku pod vedením Zuzany Nohové (členky Mladé scény z Třebíče). Italskou pohádku Jana Vladislava si zdramatizovala Zuzana sama - děti si totiž přály zahrát pohádku. Soubor se zúčastnil regionální přehlídky v Uherském Hradišti, kde zvítězil, a na základě toho postoupil na národní přehlídku dětských divadelních aktivit, která se bude konat v červnu v Ústí nad Orlicí.

Přejeme souboru hodně úspěchů (a v hloubi duše si ještě přeje-me, aby se stal základem nějaké další Mladé scény).

V podání hostujícího souboru ze Slovenské republiky uvidíme inscenaci O snoch, krídlach a psovi Hurikánovi, kterou na motivy povídek Dušana Duška napsali Jozef Krasula a Ivan Hanzlík.

Současný slovenský prozaik Dušan Dušek (nar. r. 1946) vystudo-

val geologii a chemii na přírodovědecké fakultě. Působil jako redaktor v několika časopisech, a od roku 1979 je profesionálním spisovatelem. Debutoval knížkou próz Střecha domu (1972), která se tématicky váže na dětství a jeho mikrosvět. Ačkoliv je v tématice svých knih "tradiční", (dětství, domov, vesnice, příbuzenské vztahy), jeho styl a slovník znějí nově a především samozřejmě. Spolu s Dušanem Hanákem napsal scénář filmu Ružové sny. Divadelné sdružení z Partizánského se inspirovalo křehkým světem Duškových povídek. Příběh dvou vesnických starých mládenců je plný jemného humoru a poezie, a věříme, že bude tou pravou tečkou za letošní Divadelní Třebíčí.

VÍTAJTE MILÍ SLOVENSKÍ PRIATIELIA V TŘEBÍČI A NECH SA VÁM DARÍ!

Hádanka redakce -1418051997DT

První, kdo odpoví správně, obdrží přede všemi od folklorně kulturní múzy tři polibky před rozvinutým starostou a salutujícím prezidentem přehlídky.

Informace ze sportu - Tenis - Řím, 3. kolo, Coral Springs: 2. kolo, Třebíč: 1. kolo i noviny MF Dnes nám sebral Dušan Zakopal (byly jeho).

Na úplný konec

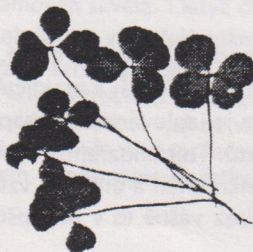
Celkem 342695 úhorů až sem, plus další navíc do konce tohoto článku (to si, prosím, spočítejte už sami) v pěti řádných a jednom neřádném čísle zpravodaje přehlídky, to je naše bilance. Jestli se Vám všechna ta písmenka přes amigdalou a cingulu dostala až tam kam byla od nás směřována, nevíme. Pokud ano, buďte šťastni, pokud ne, můžete začít číst znova.

V každém případě jsme rádi, že o náš zpravodaj byl zájem (jedno číslo muselo být dotištěno) a ani jednou se nestalo, že by byl vrácen. Všem, kteří nás zásobovali články a příspěvky, udělujeme pomyslný kopřivkový řád (řád husí kožky). Děkujeme těm, kteří spolu s námi zpravodaj vytvářeli, paní a pánům Josefu Němcovi za přísun fotografií, Haně Svihákové za přepis, Petru Koukalovi za nalévání (i lámání) stránek, Jaromíru Janatovi, Františku Bendovi a řediteli kulturního střediska Marku Bušovi.

Speciálně děkujeme paní Charvátové za logistickou podporu naší redakce (Vysvětlení pro nevojáky: logistikou je dnes v naší armádě nazýváno veškeré zásobování, trenýrkami a ponožkami pro vojáky počínaje, střelivem a leteckým petrolejem konče.), konkrétně za tabulky kvalitní švédské čokolády a zvláště za tu Gejšu, která nám v nočních a především ranních hodinách zpříjemňovala život.

Radíme vám (pokud jste tak ještě neučinili my tak činíme nyní) poděkovat také všem, kteří se o nás i o vás starali a postarali v bufetech, v jídelně, v zákulisí, v ubytovnách a neměli bychom alespoň v myslí vynechat také nikoho, kdo přispěl korunou i více na tuto přehlídku.

Vaši, naši SŠ, AP, JP, DZ

Redakce Zpravodaje přeje 6. ročníku Divadelní Třebíče hodně štěstí (autentické čtyřlístky, v občanském průkazu staršího typu vylišané, vlakem z Jižních Čech dovezené, s láskyplnou péčí opatrované).